

Waarde heren,

‘Vraag mij duizendmaal in het bijzijn van zijne majesteit, of ik bereid ben te sterven voor volk en vaderland en ik zal u doen geloven dat ik mij geen enkele eer groter zou verlangen dan de hand schudden van Aartsengel Petrus aan de poorten van de hemel, nadat ik mijn laatste adem heb geblazen voor het behoud, uitbreiding, of het redden van de eer van dit land. Stel mij dezelfde vraag nogmaals onder vier ogen en ik zal u straffen voor het verdoen van mijn tijd en die van de koning. Die heeft ook betere dingen te doen dan duizendmaal hetzelfde te moeten horen.’

Jeejtje, wat gevat, maar toch zo veelzeggend tegelijkertijd. Van wie zou deze uitspraak zijn dacht onze hoofdpersoon? Hij ging eropuit om erachter te komen. Met zijn linkerhand opende hij een lade waaruit hij een blauwe markeerstift greep. Hij begon op zijn scherm het stuk tekst te markeren. Vervolgens liep hij naar de mufte hoek van zijn kamer en opende daar zijn muizenkooi. Twee schattige snoetjes keken hem aan. Ze waren van het ras ‘*Mus Musculus*’ – dat voor de Latijn-leek twee dingen zou impliceren: 1) dat het mussen betrof 2) dat het gespierde dieren zijn, maar niks blijkt minder waar; *Mus musculus* verwijst naar de ‘gewone’ huismuis. *Loco musculus* verwijst weer naar de gestoorde huismuis.

In de kooi waren twee bakjes. Op de bakjes was geschreven ‘links’ en ‘rechts’, respectievelijk op het linker bakje of de rechter. Onze hoofdpersoon tikte de rechtermuis op zijn hoofd. Die keek hem doordringend aan en vroeg: ‘wil je dat ik dit kopieer, afdruk of inspecteer?’

‘Doe maar kopiëren. En gauw !’. De muis zuchtte ‘Godverdomme! En begon met het uit zijn hoofd leren van de citaat: ‘vraag mij duizendmaal in het bijzijn van..’

Onze hoofdpersoon trok zijn jas aan. Het regende buiten honden en katten. Het KNMI had een code magenta afgekondigd: ‘Gladheid door biomassa in de ochtendspits, ’s middags na opdroging allergie gevaar’. Onze hoofdpersoon besloot dat het een goed idee was om zich te beschermen en een pet op te doen. Een polonaise van traantjes begon over zijn wangen te glijden.

Met muis op zak, bips op de fiets en voeten op de trappers begon de reis naar het moderne Orakel van Delphi. Dat bevond zich op wonderbaarlijke wijze op nog geen tien minuten fietsen.

Eenmaal aangekomen stond er een rij van hier tot Tokyo. Tot grote woeden van alle omringende landen. Google verwerkt namelijk 40.000 zoekresultaten per seconden en tegen de tijd dat onze hoofdpersoon aangekomen was, was de Franse politie al bezig met hun derde charge om de vluchtelingentent langs de weg erheen te ontruimen.

Er was ziekte, onrust, chaos, tekort aan sanitaire voorzieningen, ellende, drugs, misdaad, criminaliteit. Mensen stonden soms weken, maanden, jaren te wachten voor zij hun vraag konden stellen aan Google.

Internationale conferenties van G20 landen hadden altijd dezelfde conclusie; het Orakel moest verdwijnen. De vooruitgang in kennis die het bood had als venijnig tegenwicht een ontwrichting van de samenleving ten gevolg. Oorlogsontvluchtters – vrouw, kinderen- waren uit tijdswanhoop genoodzaakt om zich af te wenden van hun Orakel en zich tot afgoderij te keren; Yahoo en Bing maakte een ongekende populariteitsstroom mee. Met als gevolg dat hun inaccurate voorspellingen voor een mondiale rel zorgden toen er massale groepen vluchtende Syriërs uitgedroogd werden gevonden in de Jungles van de Congo. ‘*We are going to patch that*’ was het antwoord.

Onze hoofdpersoon was zich terdege bewust van het risico, maar besloot alsnog te gaan. 'Momma didn't raise no quitter!' schreeuwde hij toen hij langs de rij fietste. Die avond zou hij als rij-schreeuwer op het nieuws bekend komen te staan.

Door een gekke samenloop van omstandigheden herkende hij bij het langsfietsen een oude kraamverzorgster van hem, die op dat moment op plek 2 aan de buurt was. De vrouw had rimpels die als diepe groeven in haar gezicht waren ge-etst; kleurloos, dofgedragen haar dat meer als stro uit haar schedel groeide, kraakbeen loze gewrichten van het staan en lopen, staan en lopen, staan en lopen...

'Jeejtje. Wat is er met jou gebeurd?' Vroeg de hoofdpersoon. 'Nou meisje, ik was in 1998 op vakantie in de Franse Montpellier, en Rico en ik – god hebbe inmiddels zijn ziel- hadden trek in een authentieke Französische escargot uit blik. En nu sta ik hier.'

'Jeejtje wat een kutverhaal' reageerde de hoofdpersoon. 'Ik heb hier een muis in mijn zak zitten die net een kwartier een zin uit zijn hoofd geleerd en ik moet weten waar die zin vandaan komt, dus ik moet nu erg nodig het Orakel spreken.'

'Mag ik voor jou?' vroeg de hoofdpersoon. *Fortune favors immers the brave.*

'Nee' luidde het antwoord tegen de verwachtingen in. Maar daar was onze pientere hoofdpersoon op voorbereid. Wat zijn kraamverzorgster niet wist is dat onze hoofdpersoon jarenlang onderzoek heeft gedaan naar de menselijke psyche en al haar componenten, en wist dat de vermoeidheidsverschijnselen, gepaard met haar verlaagde afweersysteem van de continue stress het lichaam, en de geest van de kraamverzorgster immobiel heeft gemaakt om zijn deskundige *Sofiarretoriek* te weerstaan.

'Mag ik dan achter jou?' vroeg hij. Het antwoord was 'ja'.

En zo was onze hoofdpersoon dan eindelijk bij zijn bestemming.

'Goedemiddag' vroeg een homofiele ambtenaar met een bril. 'Welkom bij het Orakel'.

'Hallo, ik heb hier een muis met een vraag'. 'Oh, dan moet u even dit formulier invullen om zo snel mogelijk geholpen te worden'. 'Nee, nee, u begrijpt mij verkeerd. Dit is een rechtermuis.'

'Oh' reageerde de ambtenaar: 'In dat geval mag u uw vraag stellen, uwe edelachtbare'.

De muis begon met het reciteren van de quote:

'Vraag mij duizendmaal in het bijzijn van zijne majesteit, of ik bereid ben te sterven voor volk en vaderland en ik zal u doen geloven dat ik mij geen enkele eer groter zou verlangen dan de hand schudden van Aartsengel Petrus aan de poorten van de hemel, nadat ik mijn laatste adem heb geblazen voor het behoud, uitbreiding, of het redden van de eer van dit land. Stel mij dezelfde vraag nogmaals onder vier ogen en ik zal u straffen voor het verdoen van mijn tijd en die van de koning. Die heeft ook betere dingen te doen dan duizendmaal hetzelfde te moeten horen.'

De ambtenaar tikte wat weg in zijn pc en zei vervolgens: 'Oh hoofdpersoon. Arme ziel. Het spijt me je teleur te stellen, maar die zin heeft u gewoon echt zelf verzonnen.'

Het besef was slopend. Op dat moment werd alles helder. De ambtenaar die hij zojuist sprak bleek een emmer water te zijn, het kantoor een oude glijbaan en de stoel waar die op zat smolt onder zich weg. Het was een natte droom.

Verschrikt werd Jan Waarvan-Akte wakker in zijn kasteel in Transsylvanië. Zijn vrouw Tompoesje lag naast hem. Alhoewel hij prefereerde haar zijn St. Christoffeltje te noemen omdat hij haar meer een 'chique oude taart vond'.

Jan Waarvan-Akte was een rasechte nepper. Zijn fortuin had hij na een kleine lening van 1 miljoen dollar van zijn vader opgebouwd. Zijn handen waren minuscuul klein en uit onzekerheid van zijn piemelgrootte was hij maar notaris geworden en heeft zodoende zijn naam gewijzigd naar Waarvan-Akte, om zo meer serieus genomen te worden. Jan's voorvaders waren van oudsher imkers, maar al er één vak is wat met uitsterven bedreigd wordt, is dat wel hem imkerschap.

Hij vervulde zijn rol voortreffelijk. Geheel in lijn met de rijke historie van zijn voorvaderen reed hij ook exclusief in een Landrover SUV en de enige keer wanneer hij te maken had met belasting was wanneer hij zelf zijn boodschappen moest tillen naar de keuken.

Op een dag ging de telefoon. Ze hadden hem nodig om een tijger af te schieten die al jaren de lokale dorpsbewoners terroriseerde in Champawat, India. Hij boekte gelijk de eerste vlucht en vloog erheen. Wat opmerkelijk was gezien dit zich in 1907 afspeelde.

Eenmaal aangekomen dacht hij even na om direct weer terug te keren. Hij was het niet gewend om bedreigde diersoorten af te schieten op verzoek en vond de lokale Indiërs – die op de commotie af waren gekomen- maar te opdringerig. Een aantal vond hij wèl sympathiek; ook al kenden zij hem niet spraken ze hem aan als 'friend' en boden ze hem tegen speciale prijs allerlei prullaria aan. Dat kon hij wel waarderen. En dat deed hij ook als notaris, hij schatte het zakje bamboewaaiers en rijstbakjes samen op zo'n 1500 roepies, waarvan akte.

Het bleek dat het dorpje Champawat, naast een mensetende tijger, ook een groot behoefte had aan notarissen. En zo werd Jan waarvan-Akte's tijd opgeslokt door het opstellen van lokale ondernemingen en statuten. Inmiddels stond de dodenteller van de tijger op 436.

Tot die tijger op een dag zelf zijn kantoor binnen kwam lopen op zoek naar een categorie II waarderingsofferte voor zijn verzamelde scalpen en kinderlijken. Jan had hem bijna niet herkend, maar merkte bij het zetten van de handtekening van de tijger dat die het halve A4'tje innam.

'Hé, jij bent die tijger toch?' zei Jan. De champawat tijger – celebrity dat die is, had die zin natuurlijk al duizenden keren had gehoord - keek enigszins geïrriteerd terug. 'Dat kan alleen jij beantwoorden Jan' snauwde hij hem toe. Onze hoofdpersoon was misschien niet de meest snuggere notaris die er is, maar een feline jungebewoner van om en nabij 600kg herkende hij natuurlijk uit duizenden. Hij vroeg zijn secretaresse om een schaal melk voor de tijger te halen en zijn Winchester geweer uit de kast. 'Ik ga je echt helemaal kapotschieten jonge!' zei Jan zo stoer als hij kon.

De tijger keek er niet gek van op. 'Eindelijk' zei die. 'Ik heb mijn beste tijd ook gehad. Ik ben maar een misbegrepen tijger. Mijn tanden zijn namelijk lang geleden van me afgenomen door stropers. En ik loop al de hele tijd rond met een kunstgebit. Eentje waarmee ik niet effectief op mijn natuurlijke prooien kan jagen. En een tijger moet tocht eten, weet je wel? Dus ik zag mij genoodzaakt om me te richten op de mens, de traagste en meest makke prooi die er is. Niemand heeft zich om mij bekommerd, of ooit maar gevraagd waarom ik al die woede met mij draag. Zelfs jij niet Jan. En dat neem ik je kwalijk '

Jan keek de tijger doordringend aan:

You talkin' to me? You talkin' to me? You talkin' to me? Then who the hell else are you talking... you talking to me? Well I'm the only one here. Who the fuck do you think you're talking to? Oh yeah? OK.

Jan waarvan-akte richtte zijn loop op de bejaarde tijger. 'Zeg me Jan' vroeg de tijger. 'Zou jij sterven voor volk- en vaderland?'

Vae Soli